

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. I., narozený X,
státní příslušník X,
toho času neznámého pobytu,
naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen opatrovníkem Mgr. Josefem Brožem, advokátem,
se sídlem V Šipce 693/7, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,
IČ 75151529, sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. KRPP-122548-7/ČJ-2024-030022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 22. 8. 2024, č. j. KRPP-122548-7/ČJ-2024-030022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem předání do Řecké republiky. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, byl dne 22.08.2024 hodin kontrolován hlídkou Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE“) na adrese Nádražní 102/9, Plzeň. Při pobytové kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti. Účastník řízení předložil pouze Návrh na potrestání z trestního řízení vedeném Okresním soudem pro Prahu 6, ze dne 21.08.2024, pod spisovou značkou 41T 31/2024, vydaný na jméno A. I., nar. X, st. přísl. X. Trestní řízení je vedeno z důvodu přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odstavec 1 trestního zákoníku, kdy se účastník řízení dne 19.08.2024 ve 20:10 hodin při pobytové kontrole prokázal v prostorách Terminálu 2 Mezinárodního letiště Václava Havla v Praze padělaným cestovním pasem pro uprchlíky Řecké republiky číslo AA6468865 a padělaným průkazem povolení k pobytu Řecké republiky číslo P01257953 (dále jen „padělky dokladů“). Dále účastník řízení hlídce OPKPE předložil fotografii občanského průkazu Syrské arabské republiky, kterou měl uloženou ve svém mobilním telefonu. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce nemá na území České republiky povolen žádný druh pobytu a také zde pobývá bez platného cestovního dokladu. Z výsledku daktyloskopování jednoznačně vyplývá, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, konkrétně v Řecké republice, a tudíž se na jeho případ vztahuje postup dle nařízení EU č. 604/2013.

2. V policejním protokolu o výsledku žalobce uvedl, že ze Sýrie vycestoval v únoru 2024, jel do Turecka. Vycestoval bez cestovního dokladu, nemá ho ani vydaný. V Turecku strávil cca 5 měsíců, a pak šel do Řecka. Z Řecka letěl do Prahy, tam přiletěl dne 19.8.2024, na letišti ho zadrželi policisti, kteří mu sdělili, že má padělané doklady. Doklady mu dal v Turecku jeho otec, nevěděl, že jsou padělané. Věděl ale, že na nich není jeho fotografie, ani národnost. Policisti ho zadrželi do 22.8.2024, dnes byl u soudu. Ví, že teď nesmí vstoupit 2 roky do Prahy. Pak ho pustili, tak si koupil lístek na vlak do Německa, a když přišla průvodčí, tak po něm chtěla cestovní pas, který nemá. V Plzni na něho zavolala policii, která ho zase zadržela. V Řecku o azyl nepožádal, ani nikde v jiném státě Evropské unie. Cíl jeho cesty je Německo, kam chce jít i nadále. Do Sýrie se vrátit nechce, není to tam bezpečné. Je zdravý, neužívá žádné léky.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Dle výsledku daktyloskopování na stanici LSS 3000 probíhá v Řecké republice řízení o mezinárodní ochraně (shoda Eurodac), jsou tedy dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do jiného členského státu Evropské unie dle nařízení EU č. 604/2013. tj. předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Povinnost Řecké republiky převzít žalobce vyplývá z cl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení EU č. 604/2013.
4. Podle článku 18 odst. 1 písm. b) nařízení EU č. 604/2013, je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
5. Z výše uvedeného je podle žalovaného zřejmé, že jsou splněny podmínky zajištění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože žalobce bude předán podle přímo proveditelného právního předpisu Evropské unie, konkrétně podle nařízení EU č. 604/2013. Žalobce vstoupil dne 19.08.2024 na území bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, že k tomu nebyl oprávněn. Při pobytové kontrole se policii prokázal padělky dokladů a byl zadržen policií. Dne 22.08.2024 byl žalobce po soudním líčení propuštěn na svobodu, následně si zakoupil lístek na vlak a pokračoval ve své cestě do Spolkové republiky Německo. Žalobce přicestoval na území členských států Evropské unie (konkrétně do Řecké republiky) na padělky dokladů, které mu v Turecké republice předal jeho otec. Žalobce do protokolu uvedl, že si byl vědom toho, že na padělaných dokladech není jeho fotografie, ani jeho nacionále, i přes tuto skutečnost pokračoval s padělky dokladů na své cestě do Spolkové republiky Německo. Dne 19.08.2024 se padělky dokladů prokázal při pobytové kontrole policii České republiky na letišti Václava Havla v Praze. Žalobce si musel být vědom toho, že se jedná o padělky dokladů, anebo alespoň musel tušit, že obdržené doklady nejsou v pořádku, jelikož na nich jsou uvedeny jiné osobní údaje, i jiná podobizna. Z jednání žalobce je zřejmé, že nehodlá respektovat platné zákony a chce se na území Spolkové republiky Německo dostat i za cenu spáchání trestného činu. Žalobce v protokolu uvedl, že v případě ukončení zajištění se nechce vrátit zpět do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu, ale odcestuje do Spolkové republiky Německo. Žalobce v protokolu uvedl, že územím České republiky pouze projížděl na své cestě do Spolkové republiky Německo. Na území České republiky je poprvé a není schopen uvést žádnou adresu pobytu na území České republiky. Žalobce není oprávněn k pobytu na území členských států, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, přes které by cestoval z České republiky do Řecké republiky, tj. nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu vycestovat. Na základě výše uvedených skutečností je podle žalovaného z jednání žalobce zřejmé, že existuje vážné nebezpečí útěku, tak jak je uvedeno v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

6. K možnosti uložení zvláštního opatření žalovaný připomněl, že žalobce v protokolu uvedl, že se nechce vrátit do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu, ale chce pokračovat v cestě do Spolkové republiky Německo, přestože není oprávněn ke vstupu na její území. Z tohoto důvodu správnímu orgánu nezbyvá než konstatovat, že dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu správní orgán zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží. Správní orgán je přesvědčen, že zajištění je přiměřené konkrétním okolnostem případu, protože z chování žalobce vyplývá důvodné podezření, že azylovou proceduru zneužívá. Jako žadatel o mezinárodní ochranu byl povinen setrvat ve státě, kde o mezinárodní ochranu požádal, což porušil. Na další cestu se vydal s padělanými doklady Řecké republiky, ačkoli neměl žádné pobytové oprávnění v jiných členských státech. Chce ve své cestě pokračovat a má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
7. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí věnoval otázce systematických nedostatků azylového řízení v Řecku (a z toho plynoucích důsledků) pouze velmi obecně a nedostatečně. Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí pouze velmi stručně uvádí, že předání žalobce podle Dublinského nařízení je reálné, neboť žalovanému nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by předání nemohlo být uskutečněno. Rovněž by mělo být podle žalobce žalovanému známo, že situace žadatelů o mezinárodní ochranu v

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Řecku je dlouhodobě velmi špatná a žadatelům tam není zaručené spravedlivé řízení v souladu s evropskými lidskoprávními závazky. O situaci dlouhodobě reportují neziskové organizace, mezivládní organizace (UNHCR) a Řecko je kritizováno i ze strany Evropské unie a ostatních členských států. Žalobce uprchl ze Sýrie, aby v Evropě požádal o mezinárodní ochranu, protože v Sýrii probíhá ozbrojený vnitřní konflikt. Žalobce byl pod tlakem, aby vstoupil do syrské armády diktátora Bašára Asada. To žalobce odmítá, protože se nechce účastnit zločinů, které armáda páchá. Za odpírání vojenské služby mu však hrozí přísný trest. V Sýrii se často zatýká i bezdůvodně, žalobce proto raději uprchl.

8. Žalobce uvedl, že nikdy nepožádal výslovně o mezinárodní ochranu v Řecku ani v jiném členském státě. Pokud podepsal nějakou žádost, učinil tak nevědomky a nevěděl, co podepisuje. O tom, že má v Řecku podanou žádost, se žalobce dozvěděl až po příjezdu do ČR. Netušil proto, že by neměl Řecko opouštět. Uvedené zprávy potvrzují, že v Řecku to funguje tak, že pohraniční stráž a úředníci příchozí uprchlíky donutí k poskytnutí otisku prstů a podepsání žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by jim vysvětlili důsledky tohoto kroku. Žalobce má odůvodněný strach z návratu do Sýrie a současně se obává, že by byl v případě, že by jeho azylové řízení probíhalo v Řecku, ve velkém nebezpečí nuceného návratu do Sýrie. Výše uvedené zprávy svědčí o tom, že v Řecku nebezpečí nuceného návratu (i přesto, že daná osoba se důvodně obává vážného nebezpečí v zemi původu) existuje. Žalobce je přesvědčen, že transfer do Řecka pro něj představuje vážné nebezpečí, neboť nemá záruku, že jeho žádost o mezinárodní ochranu bude řádně posouzena a že nebude nuceně vrácen do Sýrie.
9. Žalobce uznává, že napadené rozhodnutí o zajištění není rozhodnutím o samotném transferu. Nicméně vzhledem k tomu, že účelem zajištění má být právě nucené předání žalobce do Řecka, je nutné zkoumat, jestli toto předání je realizovatelné, a tudíž jestli je realizovaný účel zajištění. Žalobce je toho názoru, že z výše uvedených informací o azylovém řízení vyplývá, že předání do Řecka realizovatelné není. Tento závěr potvrzuje i uvedená statistika. Není tedy možné naplnit účel zajištění, které by proto mělo být zrušeno. Zejména je třeba mít přitom na paměti, že zajištění je omezením osobní svobody a mělo by tak být realizováno pouze v závažných a pečlivě odůvodněných případech.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že Ministerstvo vnitra na základě podnětu správního orgánu dne 28.8.2024 zahájilo postup dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (tzv. Dublinské řízení). Dne 4.9.2024 informovalo Ministerstvo vnitra správní orgán o ukončení Dublinského řízení, protože Řecká republika na žádost České republiky o převzetí osoby odpověděla, že žalobce obdržel dne 12.8.2024 status uprchlíka, a proto není dále možné pokračovat v dublinském řízení. Správní orgán dne 5.9.2024 rozhodl o ukončení zajištění žalobce, protože odpadl důvod zajištění a žalobce byl téhož dne ze zajištění propuštěn. V současnosti je žalobce neznámého pobytu. Žalobce v žalobě zpochybňuje reálnost předání do Řecké republiky a namítá, že předání do Řecké republiky v rámci dublinského řízení není možné a že se správní orgán s vyhodnocením reálnosti realizace předání v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal. Správní orgán se reálností realizace předání žalobce do Řecké republiky zabývá na straně 5 napadeného rozhodnutí, přičemž konstatuje, že "...v době

rozhodování mu nejsou známe žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Řecké republiky...". Pokud jde o argumentaci žalobce na základě statistických údajů, k tomu správní orgán uvádí, že každý případ je individuální a nelze automaticky předpokládat, že když byl výsledek předcházejících případů neúspěšný z pohledu realizace předání, že tak dopadne i tento konkrétní případ. Jiná situace by byla, pokud by český příslušný orgán, tedy Ministerstvo vnitra, vydalo informaci, že transfery do Řecké republiky nejde realizovat (en bloc), nebo pokud by správnímu orgánu bylo z vlastní činnosti známe, že Ministerstvo vnitra nezahajuje dublinské řízení do Řecké republiky. Tak tomu ovšem není, jak je zřejmé i z tohoto spisu. Správní orgán tedy nemá ani žádný důvod se domnívat, že by v Řecké republice měly být systematické nedostatky v azylovém řízení.

11. K žalobcově argumentaci zprávami lidskoprávních organizací, které mají říkat, že azylové řízení v Řecké republice trpí vadami, pokud jde o právní úpravu i o aplikaci práva, žalovaný uvedl, že pokud by tomu tak bylo, pak by řecká legislativa a praxe odporovala evropskému právu a bylo by všeobecně známo, že činí kroky k donucení Řecké republiky k nápravě, tak tomu ovšem není. Zřejmě se tedy pohled "vládních" orgánů na úrovni EU neshoduje s pohledem lidskoprávních organizací. Je pochopitelné, že žalobce předkládá argumenty podporující jeho názor a snahu docílit jeho úmyslu, právě proto využívá dílčí formulace z různých zpráv účelově vytržené z kontextu. Pokud by azylové řízení v Řecké republice trpělo vadami, existoval by zřejmě i obecný "zákaz" dublinských transferů do Řecké republiky.
12. Pokud žalobce uvádí, že uprchl ze Sýrie, aby požádal v Evropě o mezinárodní ochranu a zároveň tvrdí, že v Řecké republice požádat nechtěl, pak není podle žalovaného jasné, čeho chce vlastně žalobce dosáhnout. Pokud mu skutečně jde o udělení statusu uprchlíka, proč tedy nechtěl požádat v první bezpečné zemi? Kde navíc tento status získal! Zároveň jsou touto skutečností vyvráceny argumenty a obavy žalobce, že jeho azylové řízení v Řecké republice nebude spravedlivé, neboť už nyní dosáhl toho, proč do Řecké republiky jako části Evropské unie přicestoval - získat ochranu. Pokud se tak stalo bez vědomé žádosti žalobce, pak to lze kvalitě azylového řízení v Řecké republice jen přičíst k dobru, když uděluje status uprchlíka státním příslušníkům Sýrie, u kterých je v Evropě zatím vždy aplikována překážka vycestování - nenavrácení (non refoulement), aby mohli v této bezpečné zemi zůstat automaticky.
13. Žalobce podle žalovaného v žalobě povětšinou argumentuje údajně kritizovaným řeckým azylovým zákonem resp. zákonem o mezinárodní ochraně přijatým v Řecké republice k 1.1.2020, který má snižovat záruky pro osoby žádající o mezinárodní ochranu, vytváří tlak na přetížené kapacity, a tak mohou být žadatelé vyloučeni z procesu, a to je může vystavit riziku z navracení, což zvyšuje zranitelnost žadatelů o azyl a zároveň omezuje přístup k jejich základnímu právu požádat o azyl a být chráněn před tím spojenými riziky včetně nezákonných a hromadných návratů. Opět je nutné konstatovat, že žalobce na jedné straně kriticky poukazuje na nefunkční azylové řízení v Řecké republice, ale na druhé straně je příkladem zákonného rychlého postupu řeckých správních orgánů při vyřizování azylového řízení, tedy je většina žalobního návrhu směřována na již neplatnou skutečnost.
14. Ukončení zajištění žalobce bylo podle žalovaného provedeno neprodleně, jak vyplynulo najevo, že nespadá do okruhu tzv. dublinských případů. Kdyby žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správnímu orgánu sdělil, že je držitelem statusu uprchlíka v Řecké republice, správní orgán by se snažil tuto skutečnost samostatně ověřit (nehledě na průběh dublinského řízení) a ukončení zajištění žalobce mohlo být i dřívější. Správní orgán však nemůže reagovat na něco, co neví, zejména když mu účastník řízení (obecně) neposkytne potřebné údaje a součinnost, zvláště když je poskytnutí součinnosti v jeho nejvlastnějším zájmu.

15. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.*
17. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *se za vážné nebezpečí útěku zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
18. V projednávané věci je zřejmé, že žalovaný postupoval podle § 129 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců a žalobce zajistil proto, že žalobce se na území České republiky pohyboval neoprávněně bez platného dokladu a sdělil, že se obává návratu do země původu a současně jeho cílová země je Spolková republika Německo, přestože lustrací bylo zjištěno, že v Řecku žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Z toho je zřejmé, že u žalobce existuje vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neměl v úmyslu setrvat v zemi, kde požádal o mezinárodní ochranu, a vyčkat na vyřízení své žádosti a stejně tak neměl v úmyslu setrvat v České republice, nýbrž jeho záměrem bylo dále cestovat mezi jednotlivými zeměmi bez platných dokladů. Naopak přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaku podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů
19. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-29 s následným argumentačním jádrem: „*V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.*“ Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: „*Z přezkumu*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“ Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem.

20. Vzhledem k výše uvedenému a také k tomu, že žalobce ve správním řízení vůbec nesdělil, že v Řecku probíhá řízení o udělení mezinárodní ochrany (tuto informaci zjistil ex offio správní orgán), žalobce ani proti řízení probíhajícímu v Řecku nic konkrétního nenamítal, v žalobě vznášel pouze obecné námitky o nedostatečné ochraně práv tamějších žadatelů o mezinárodní ochranu, přesto bylo zjištěno, že žalobci mezinárodní ochrana v Řecku již byla udělena, za těchto okolností soud považuje za dostačující stručné odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí, že „v době rozhodování mu nejsou známe žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Řecké republiky.“
21. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ S ohledem na výše vyřčené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce již správní řízení mařil, nerespektoval probíhající řízení o mezinárodní ochraně v Řecku a bez dokladů cestoval do dalších států.
22. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 13. září 2024
Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.